

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUÍ

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

PALMA: P. A. Maura, 18.
INCA: C. de la Murta, 5.

SONARÀ CADA DILLUNS SI TÉ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta
Un número solt, CINC cts.

Volandes

Setmana Santa

Som a temps de les grans commemoracions, a les quals santa mare Església ens fa preparar amb quarentena de dejuni i penitència.

La Redempció humana realitzada per Jesu-Crist, ver Deu i ver homo, es el fet històric més transcendental de tota l'Història: de l'universal, de la humanitat, i de l'individual de cada persona.

Un Deu esplendent de glòria i de santedat s'encarnà i se feu home per la nostra salut; patí dolors i amargures sense mesura per deslliurar-nos de la servitut del pecat; se deixà en sagrament d'amor fent-se aliment i beguda dels seus, per donar-los fortalesa en mig dels embats de la vida; morí en creu, amb afrontes i escampament de sanc, en preu de les nostres ànimes. I ressucità, entre resplandors de divinitat, per tornar-s'en a la glòria indefinida i a la santedat infinita del Pare.

Esborrà l'existència d'aqueix fet, i tota la claror qui il·lumina l'història de la civilització, s'aclucarà i romandrà tot embolcat de tenebra càotica, entre la qual l'esperit humà, desorientat i enfredorit, s'arrufarà dins si mateix fins a morir d'inanició i d'asfíxia, com un ésser vivent al fons d'una mina obstruïda.

Esborrà l'existència de la Redempció, i la consciència individual de cada persona perdrà sa brúixola i timó; i esdevindrà jugueta d'inestabilitats i desequilibris, de passions i d'ignoràncies, com un insecte foll; el cor buit d'amor, i a pensa plena de tenebres i turmentada de dubtes.

I si qualcú inflat de supèrbia té la gosadia de la negació religiosa, arriba a la suprema oradurà de l'ateisme, serà només a canvi del ridícul més miserios i de l'abdicació de qualitats essencialment humanes; ja que l'home es l'únic ser religiós, qualitat qui'l diferencia de l'animal qui no té enteniment, i per això tampoc no té religió!

Però si grataven al fons d'una consciència atea, qui sab lo que hi trobaríem! Tal volta un gran sostre de religiositat aduiterada per l'acció corruptora dels apetits en baixa superstició,

qui com a catarata ocular impedeix la funció pròpia i adequada.

Es únicament el cor senzill qui es susceptible de les grans consolacions i dolçures d'amor; es únicament l'ull pur qui té la visió clara i fa l'home tot lluminós. Laquets son els qui commemoren la Passió amb condol i desitjos de reforma individual, i celebren la Ressurrecció amb alegria plena de promences.

T. B.

LA NOSTRA FESTA

Això es important

No més hi ha una cosa qui ajudi a fer bones amistats, la franquesa. Aquesta virtut social es el fonament del mon sa i sant que tots anhelam sia ja a la terra.

Fou aquesta virtut, la nota dominant que donava caràcter an els nostros avis, i que feu de nostre gent antiga un tipó ideal de gent educada. I això que no sabien llegir ni escriure!

Simpatia

Quant sortírem a rotlo, no pensàvem tenir tanta simpatia. Per tot arreu mos volen bé; hem de dir, sense afectació, que moltres mos movem o mos volíem moure en aquell sentit de franquesa i bondat de caràcter que voldríem tornas caracterisar la gent mallorquina. An aquest sentit dirigim les nostres forces... i les nostres plomes...

Ja es hora

Donada aquesta primera passa d'interessar els nostres lectors i de distreure-los una mica de les preocupacions de cada dia, comença a esser hora de que mos vejem i mos coneguem les cares, no per començar cap empresa de conquesta, sino per a disfrutar tots plegats d'un dia d'alegria sana, que fos la primera pedra, de la festa anyal dels ignorants.

El segón diumenje de maig

Si l'ideá plau, perque no l'hem de realitzar? El segón diumenje de maig, per exemple, podriem trobar-nos tots al peu del Puig d'Inca i anar amb santa companya, i amb pa a serró a fer un pla i enraonar una mica tots de les nostres coses, i escampar la nostra vista... Allà dalt se podria organitzar

una mica de festa literaria ... i a l'horabaixa devallariem, i cada ú amb els ulls plens de bellesa, i el cor aixamplat tornaria a la seva fasca de cada dia...

Que hi diuen an això en Pep de na Santema, en T. B. Un Conrador, «En Miquel d'Aubarca, la Rosa de tot l'any, en Xerafi des-Vall, el Buscaret de la Plana... i demés escriptors ignorants?

I que hi diuen el Director i l'Administrador?

I que hi diuen finalment els amables lectors?

EL SEMBRADOR.

BENVINGUDA

Per cantar amb la musica de «La Cançó de l'Oblit»: «Marinela, Marinela»

Primavera, primavera

bella i dolça i riolera!
Joguina

reina de càntics i flors!
Bella primavera!

Temps de flors i d'oronelles;
temps de flors i amors novelles.

Les aucelles
dins ta falda fan son niu!

Bella primavera!
ta faç riolera

per tot lloc brilla i somriu.

O reina i senyora galana,
tu que embolcalles

ab ta dolçura
la terra ufana

vestint la de goig i verdor,
ai! deixa que polsi sa lira

mon cor qui sospira
una amor perduda:

Sies benvinguda,
volguda

primavera
bella i dolça i riolera!

Reina de càntics i flors!
Bella primavera

mana, reina, impera
dins mon pobre cor!

Buscaret de la Plana.

VORA EL BRASER DE CA'N GIL

PER INFANTS... I GRANS

—Mestre Bernat, que no heu vista sa botiga nova que han oberta devant sa Font de ses Tortugues?

—Si que l'he vista; i per cert que hi ha moltes coses ben antigues i ben de Mallorca, pels senyors rics que les vulguen comprar.

—I com hi ha tants de cartells an aquesta botiga?

—Veus, jo t' diré. —Es nom de sa tenda «La Victoria» esta escrit en català; «Curiosités» en francès i «Antigüedades» en castellà.

—Si, Vicens, si; ara fan un altre cartell que ha de dir «La Lloriguera» que es el nom que li hem posat una colla de bons mallorquins.

I l'amo d'aquesta tenda que no pensa que noltros parlam en Mallorquí?

—Si es així; menos mal, i Deu vulga que'l propietari, que sé que es un homo de molt bon gust artístic i qui estima Mallorca, guany molts de doblés.

Vicens ja no fa fret, i haurem de retirar es braser.

—Mestre Bernat teniu raó. Ell avui feia un sol que cremava es cul a ses llabres. I a on hem d'anar a passar el rato aquest estiu?

—Mira, Vicentó; jo si no m'en vaig a passar una temporada an es Molinar, fas comptes de passar ses vetllades a ca s'Andritxol que es un punt fresc, parada de tranvies, gent que surt i entra des Liric, cafetel de dos cèntims, i tira murfèra:

—Molt bé mestre Bernat, i si puc a ca s'Andritxol mos veurem; però vui que sapigueu que vos estam molt agraits de ses bones lliçons que, «Vora el braser de Ca'n Gil» hem rebudes de vos. Salut, patates barato, i fins l'any qui vé, si Deu ho volt!

—Ell l'escolt, Vicentó!

—Que es això d'aquest exercit nou que volen fer, mestre Bernat...?

—Si no es res nou, això son es Melicianos d'altre temps.

—I que hi tendran que dir els melitars...?

—No, homo no; si son ells mateixos que comandaran.

—Però an-e que vé, resucitar ara aquesta antiguea?

—Homo; ses coses bones, encara que sien antigues, totes tornen. I es natural que per guardar sa casa no hi ha com es mateix amo; i els melicianos ciutadans sabran més els caus i amagatais dels homos dolents, que un militar foraster.

—Idò això ve a esser una milicia regionalista, mestre Bernat.

—Ni més ni manco.

—Que m'hi apuntin, i visca Mallorca! Tota la rotlada del braser.

—Viscaaaa!

UN CONRADOR.

L'infant, l'àngel i la flor

(D'altri)

Quant hi ha un albat, descendeix del cel un àngel, pren l'infant mort en braços, i desplegant ses alès immaculades, visita les coses que'l nin estimava. D'en tant en tant abat el vol per recullir flors i presentar-les a Deu; i quant nostre Senyor n'esculleix una, l'acosta a sos llavis i la besa, i la flor queda dotada de veu i comença a cantar en el chor dels benaventurats.

Ara escoltau lo que l'àngel deia a un infant qui l'escoltava tot extasiat. Primerament s'eren aturats sobre la casa on l'infant de vida havia jugat, i després sobre un delitós jardí ple de flors.

—Quina es la flor que desitjes per plantar en el Paradís?—Preguntà l'àngel.

En el jardí hi havia un roser qui per temps era dret, vigorós, magnific; però una destrallada pegada per una mà bàrbara, tot l'havia malmès i ses rames verdes, omplides d'oloroses poncelles, jèien p'en terra.

—Pobre roser!—digué el nin—Anem a recullir-lo perquè floresca en el paradís.

L'àngel li satisfé son desig. I ademés, sense deixar-lo de vista, aplegà moltes flors de colors brillants i humils violetes silvestres. Però encara no s'en anaven a Deu.

Vengué la nit silenciosa, i l'infant amb son divi guia vagaven encara per la ciutat. Atravessaren un carreró tort i dels més estrets ple de troços de rajola, vidres romputs, talladures de llaua, pedaçós bruts, i tota classe d'innundicis, entre les quals hi havia un cosiol dolent ple de terra, qui al caure sobre el paviment s'era espoltrit i mostrava dins ses entranyes unes rels llargues de flor camperola, seca i que semblava impossible pogués tornar revivre. Indubtablement l'havien tirada per inútil i morta.

—Veus aquella floreta?—digué l'àngel mostrant-la a l'infant—Anem a cullir-la, la mos ne durem i p'el camí, volant, te contaré la seva historia.

La reculliren, i l'àngel seguí:

—Allà, an aquell carrer estret i tort, hi vivia un minyonet, pobre i malalt. Quant estava millor, no podia fer més que passejar-se amb unes crossetes de cap a cap del seu pobre dormitori. Als dies d'estiu, els raigs de sol entraven dins la seva cambra durant mitja hora. Llavors l'innocent mallet s'assèia ran de la finestra, a la carícia del sol, i s'imaginava fer un passeig. No coneixia res de botànica ni de la fresca verdor de la primavera, més que un ram de falgueres que li havia regalat un veinat. I el pobret col·locava part damunt ell aquella verdura fent-se l'ilusió de que anava per devall uns grans arbres i somniava en la dolça cantoria dels aucelleis. —Un dia el fill del veinat li dugué flors del camp, i entre elles n'hi havia una qui conservava les rels. El menudet la plantà dins un cosiol i el posà sobre la finestra, prop del seu llit.—La planta sembrada per mà de l'innocent, afer-

rà i cresqué, i cada any trèia botons novells. Ella constituïa son jardí, son tresor únic en el món. La regava amb amor, la cuidava amb afalagadures, la girava sovint, i aprofitava per la seva planta estimada fins a l'últim raig del sol. Ella li apareixia en somnis per dir-li que just per ell vivia i que just per ell exhalava son perfum i lluita ses colors. —I l'infant empitjorava de salut i un dia acabà la vida. Quant se moria girà sos ulls a la planta estimada per dir-li: *Adeu*.—Avui fa un any que aquell minyonet està en paradís.

La flor oblidada a la finestra de sa pobre cambra, poc a poc se secà i finalment la tiraren al carrer. A pesar d'això, aquesta flor casi seca de tot, es la joia del nostro ramell perquè ha proporcionades més alegries i més plers, que'ls esplèndits rosers dels jardins regis.

I com sabs això?—Preguntà l'infant a l'àngel qui'l s'en duia al cel.

—Ho sé per que jo som el pobre malaltet qui anava amb croces. Com no havia de reconèixer la meva estimada flor?

L'infant i l'àngel tot radiants, entraven en el cel, a on tot era goig i ventura.

Deu agafà el ram qui arribava de la terra, l'acostà a son cor, però l'única flor qui meresqué la suprema carícia de la besada divina, fou la d'aquella planta silvestre sense fulles i mostia. Al contacte de sos llavis, la floreta adquirí veu i cantà, cantà com les ànimes qui volten el Criador, un himne de glòria inefable, armoniós i infinit.

HUC DE BANDRIS.

NOTES BIOGRÀFIQUES

El Senyor Horaci Catllina

Per feines o per altres coses, l'altre dia vengué a Ciutat el Sr. Horaci, i vengué a veure'm. Jo no vaig tenir més remei que convidar-lo a dinar, i ell se'n cregué obligat a acceptar la meua invitació; per treure la panxa de mal any.

Tot dinant, li vaig demanar permís per publicar petites ressenyes interessants de la seva vida; i ell que quant inenja per no perdre cala, contestà que si a tot quant li demanés, també me contestà amb un sí de lo més veixut.

I fet aquest petit preàmbul, comencem. —Al dia que vaig conèixer el Sr. Horaci, era a Ruberts, com ja sabeu. Anava vestit amb relativa elegància; capell en trona, heretat segurament del seu besavi; jaqué digne de figurar a un museu d'antigüedats; corbata de prop de sis palms de llargària, de fondo blanc amb piquets blaus; calçons de quadros, còsits al parèixer per un qui devia esser més gras que ell; i sabates ex-aristocràtiques.

Demana tabac a tothom. Si era flux, ell en deia grans alabances, per que el fort era perjudicial a la salut; si era fort, vos deia que era el millor, ja que les virtuts cardinals son: Prudència, Justícia, Fortalesa i Templança.

Jo vaig dir que seguia la moda francesa (que es de no convidar ningú a fumar), i en

veritat que creïa que s'ofendria si li oferia un xegarret, que al cap i a la fi no més val un cèntim de pesseta, i qui es capaç d'ofrir una cosa que val tampoc? Però ell criticà molt el comportament del Sr. Viscompte (a mi'm diuen el Sr. Viscompte), sense fer-se càrrec de la delicadesa amb que jo havia procedit.

També costuma el Sr. Horaci, en veure fresca de qualque gaudeamus, de *veure-se obligat* a acceptar si'l conviden, i si no, de fer els possibles per posar els peus davall taula.

Casi sempre, en arribar a ca seva, lo primer que fa es buidar-se les buxaques; car sempre fora casa i p'el camí, procura pellicar tot quant pot.

La debilitat, sovint li pertorba la memòria, fins al punt d'afirmar qualque vegada que en Tenelón era ang'ès.

Un dia deïa an en Lanet, missatger de la possessió: *Tandem parlaren publici...* es a dir: «Quant parlaràs en públic pensa que la sala es un camp de carabasseres, i la presidència, el pare carabassot.» Lliçó que poden aprofitar els qui aprenen l'ofici d'oradors.

I basta, que si ho havia de dir tot, no acabariem mai.

V. DE CAMPFLORIT

EN LITO

III

L'accident del bombet

En Lito i jo veniem del Terreno, a on ell havia tenguda avinentesa (prou cercada) de dir parauletes dolces a la encisadora Maria.

Venim tot tranquils. El capvespre era magnific; el cel tot blau, el sol esplendorós.

Passada la plaça del Progrés, de Santa Catalina, entrant an el carrer de la Pursiana, com més distres anàvem amb les nostres quimeres, vaig sentir renou de cosa caiguda i després un tapament de cos macís amb un altre cos buit, lo mateix que si una pedra topàs amb una carabassa. I me veig en Lito amic tot trastornat.

Que era? Un *diavolo* que li era caigut sobre el bombet, i el bombet qui havia topat amb el cap il·lustre del meu amic.

Els resultats foren tràgics per ell. El bombet no pogué resistir l'embranchida del *diavolo* i s'obrí, (sense permís i amb molt de greu per part del seu amo), i encara va tenir vergonya (el *diavolo* o diable) per fer-li un xiribec, i tomar-li el bombet, fent-lo rodolar p'en terra fins anar a parar dins un bassiot. (Especialitat de la Ciutat).

Pensau ara l'empegueiment de'n Lito, *polio bien*, amb el bombet brut i esbadellat! Sorf que aquesta vegada la picardiosa Maria no se temé de res. I encara hi va haver temps de adobar el desperfecte i pogueren anar d'hora a veure *Aida*.

I ara, discretes llegidores i benvolents llegidors, permeteu-me que vos aconselli que si heu d'anar per Santa Catalina, o per altres bandes de dins la nostra *capital*, vos armeu d'un paraigua blindat, o que vos assegureu la vida, per si d'acàs tenieu un de nou, que l'accident no fos tan lamentable.

V. DE CAMP-FLORIT.

Esquits i espíres

Ja sabem que Mallorca era terra d'hommes grans, i que així com a Canàries se fan plátanos i a Cuba tabac, entre noltres surten aque'tes celebritats espanyoles, qui fan ombra a totes les grandeses del món.

Un diari de Madrid parla d'el general mallorquí del carrer de la Pau, el general inenut qui vé cada any a veure les seves finques de Manacor, i diu que en tots els aspectes de l'existència humana, intelectual, moral i física, al capità general marquès de Tenerife es un esser francament superior a la raça i a l'època»

Que vos sembla? Sempre es ver que ningú es profeta a ca seva

Una societat de Ciutat, *La Protectora*, se prepara per celebrar les seves *noces d'or*, Endevani.

Veam si noltres les arribarem a fer qualca dia!

A l'estiu oronelles i per maig cireres.

Ara qui es temps de necessitats, surten els organismes propis per satisfer-les. Per això tot-hom procura fer cooperatives. No més que noltres creim que lo que val es *abrigar-se abans de ploure*.

Encara continua la ratxa bona pels calafats i gent de mar. Tot lo dia son barcos nous que tiren a la mar.

Que això duràs!

Els tranviàries de Ciutat amenacen amb una vaga.

A Barcelona les coses—que no s'eren acabades de posar bé—tornen usurar-se. *El mal del bon temps* no acaba, i no plou.

Els sembrats groguetjen: la set los mata.

Que Deu s'en apiat.

El Ram es vengut.

Els infants, qui no saben de miseries, han fetes festes...

Benvingudes les festes dels infants!

La semana es de dolor... I de penediment.

Acabarà amb un bon Sol,

El Sol de la festa de Ressurrecció...

Amics ignorants. L'etsecallador vos dona les bones festes.

L'oidor, sembla que parla incidentalment d'anar a fer un *pan-caritat* a Santa Magdalena d'Inca...

Mos agrada ferm...

El sembrador també en parla.

Perque no hi haviem de dir la nostre?

Noltros hi deim: Que mos agrada ferm l'idea. I que ja preparam la taleca de municions.

Amics dels *esquits*, No hi vendreu?

Estàm en temps de llibertat, diven.

Però a Inca, els qui se prenen la llibertat de saquear as mig de sa plassa, no poren consentir que uns quants ciutadans honrats es reunesquen a un casal per tractar de les seves coses.

I fan forsa de renou i pèguem a les portes per desbaratar la reunió. Per ells no hi ha més voluntat *soberana* que la seva.

Pobrets! quina llàstima fan!

Tanta llibertat com volien, ara l'han perduda tota, a l'ombra de les presons; i Deu sab quant en sortiran.

Qüestió de seny... cap millorança material n'havien de treure de posar-se a no qui res los demanàvem...

I tot perque?..

Per res... qüestió de seny!

La Companyia Mallorquina d'electricitat no pot anar ni amb rodes.

Fa moltes expeculacions.

Si baixa uns cèntims el preu del fluït s'ho cobra llavors com a lloguer de contador.

I no parlem dels sustos que mos dona en ses interrupcions.

Ara que les vagues estàn de moda, ¿no seria convenient fer-ne una de consumidors?

DELS NOSTRES POBLES

Seguint el nostre quefer, i aprofitant els bons dies, hem seguit les velles vies escoltant a té qui té, però com som ignorant, feia, com aucell qui vola el camí saltironant, Comensàrem per

Bunyola.

On hi vérem, i es de creure, tot-hom qui ocupa bon lloc, i al haver xerrat un poc me convidaren a beure. De totes les conversades, segudes i passetjades, he arribat a concretar: Primer: que l'ametllerar, té més ametllons que fulles; segón: que el pagés du gullès, (o que heu sembla) per comprar la terra, a preu molt car; Tercer: que el poble engrandeix, com atlot an els tretze anys, Quart: que per tots parany, surten *xalets*, que pareix que alló serà com la Suïssa... Quint: que entre la bardisa, té tants de punts per mirar que no basta un dia clar per anarar la mirada de tanta bella encontrada... I sisè; que amb tot això, tenen un mestre molt bò, i una escola... ben feresta; dos teatres per fer festa un metge ben aixerit i l'altre no's xupa el dit.

A Bunyola hi ferem nit,
i llavors amb carretó,
devallarem un turó
i a Lloseta ja hem partit,
però, una montanyeta
mos atregué mes enllà,
i colcant a la cameta...
mos trobam a

Biniamà.

Doble petit, amagat
com infant cunioner
al mig del plà, enfilat
a l'esquena d'un coster.
El camí es tan desastrós,
i tant fitxo'm fé mirar
per por de no arribar
que d'ell no sé que dir-vos.
Però si un dia heus trobau
cansats de viure i patir
i vos desitjau morir,
ben depressa hi anau,
i es positiu i segü
que dins les ginyes cavades,
caureu, i hores passades
vos hi trobarà algú
Per lo demés... res puc dir
d'un poblet tan alegroí.
no més n'hi ha un de més fi:
el poblet de Biniarroí.

Havent un poc descansat,
i disfrutat com sols gosa
qui, ja, esfullada la rosa,
el bon fruit ha alcançat.
Daixo, daixo ja hem partit
cap a la ciutat inquera.
(ploma... passa faleguera;
tot lo que he de dir, està dir).
I cap vespre, quant el sol
dins boires d'or va a morir,
a reposar nostre vol,
mos n'anàrem a

Llubi.

Llubi es un poble novell:
empelfar damunt la soca
de la ben amada roca.
Hi floria un dia bell,
i passejant com qui va
per dins la seva heretat,
el seu camp alegre i sa
tot un dia hem passejat.
Jo no he vist res més calinós
que aquella plana vestida!
Que la terra conradós,
vos fruiti suó beneïda!
Vaig veure, com comprendreu,
les fàbriques de licors,
que fariem les amors,
a la ditxa d'un Tomeu.
Vaig veure el pont més garrit
que sosté una carretera.
i vaig passar una nit.
a la vila taparera..

Des de Llubi vaig anà
i pujar a la carena
del bell puig del mig del plà:
el de Santa Magdalena.

O quina bella mirada
vaig gaudir-hi! quin espai!
Perque la gent ignorada
no hi ha d'anà a fer un esplai?
Això se'm va acudí...
i ja vèia el menjadò
ple d'amics... i perque no?
Ala, ignorants... anem-hi!

Cansat d'aqueixa volada
i embaumat de bona olor
es tornat a la rotllada
a contar-ho.

L'OIDOR

BERBES

Fa poc dies que un senyor se presentà a ca un antiguari, conegut seu, demanant conversar amb ell en molfa d'urgència.

—Company, —li digué després de l'escomesa de rúbica.—¿Que podria valer una bolla d'or del tamany poc més o manco del meu cap, trobada davall terra?

L'antiguari tot estranyat, preguntà a son visitant.

- Buida o plena?
- Plena.—Contestà el senyor
- Que pesa molí?
- Si, es ben faxuga.
- Poc més a manco, que pesa?
- Uns deu quilos.

—Amic, ell valdrà la pena de veurer-la. Sègui, i avui se quedarà a dinar en mi.

L'antiguari, cercant treure tot el partit possible d'un negoci en perspectiva, donà un explèndit dinar an aquell senyor.

Associats ja, el convidat tractà de anar-s'en.

—Una paraula, amic.—diguè l'antiguari.—Que'n vol de la bolla d'or? Quant vol que la vinga a veure?

—Oh! —respon en panxa plena.—Jo sols hi era per sabré lo que valdria. Vostè pot estar ben segur que si en trob cap la hi duré tot-d'una.

CAP NOVELL

CORRESPONDENCIA

El Sembrador: Agut! Ben pensat! No estaràn pel Director els ignorants, per anar a fer un dia de gaubança, ple de solèi i germanor, a Santa Magdalena. A veure, amics; a veure si es cristalisa el pensament i promovem una diada hermosa en el Puig més hermós del cor de Mallorca.

Un Bàmbol: No coneixem cap subscriptor anomenat Bàmbol. Ignorants si que'm coneixem que son just argent-vius. Lo vostro es un plat fluix per aquestes festes.

Cap Novell: Germanèt, lo darrer vostro no pot anar. Vos heu equivocat de pis.

P. d'Espereguera: Lo vostro hi anirà. Sembla que estigueu gelós de vostro nom.

Xerafi des-Vall i Buscaret de la plana No mos hi ha cabut.

NOTA.—Feim avinent als nostros llegidors que volem donar una secció de Cine a la Protectora, el diumenge del Angel, dia 27, gratis a tots aquells qui presentin a l'entrada un exemplar del número 21 de l'Ignorancia.

Ja'm dárem més detalls.

TRENCA-CLOSQUES

TARGETA

JOSEP SALOM VANCORNA

Compondre amb les lletres d'aquesta targeta el nom d'un celebrat poeta.

Aida.

SINCATEGOREMA

Adverbi—Fenómen natural=Doble de Mallorca.

ARITMETICA POPULAR

Dues criades se troben a sa plaça i després d'haver conversat de les seves coses va dir una a s'altra:

—Si me dones una pesseta de ses que dus en tendrem fantes una com s'altra.

—Si la me dones, tu—contestà s'altra—jo en tendré doble que tu.

Se pregunta: ¿quantes en tenia una, quantes s'altra i quantes entre totes dues?

C. B. C.

GEROGLIFIC

Abrii ffffft Maig D ma
ne ne ne ne

FUGA DE LLETRES

4 1 1 2 1 1 1 1
2 1 1 2 1 3 4
2 1 1 2 4 1 2 4
3 4 1 2 2 1 4

XARADA

A dins una Catedral
e hi trobaràs sa primera.
El dos que li ve darrera
es un signe musical;
fa un sevei sens igual
el tot a sa bugadera.

(Solucions an el número qui ve, si som vius)

Solucions en el número passat:

- A la targeta: Antoni Maura.
- A la cavilació: Romaguera.
- Al sincategorema: Mallorca.
- Al geroglific: No pequis i creu en Deu.
- A les semblances: 1.ª En que tenen ales. 2.ª En que tenen tai. 3.ª En que no agraden 4.ª En que tenen coll. 5.ª En que no se aguanten molt.
- A l'endevinaia: Es nas.

ENDEVINAIRES:

Un mestre d'escola; Un de Cala Lucrecia
En Jordi de Son Carlà.

Tip. Durán.—Inca